

ANNEM İÇİN

Özcan GÜLÇİN

Babamı ağlarken hiç görmemiştim! Babam, eylülün gözyaşlarına gözyaşlarını katıyor, yanaklarından süzülen inci taneleri içime içime akıyor, aktıkça göğsüme ılık bir sıcaklık yayılıyor. Yıllarca yüreğimden silinmeyecek...

Çocukken ne zaman dizim kanasa, ne zaman canım yansa “Erkekler ağlamaz!” dediler. Canımız yanmasın, çocuklar ağlamasın istemiş olmalılar... Ağlayamayınca canımızın nasıl yandığını bilselerdi ağlatmazlar mıydı hiç! Bilemediler; öyle öğrenmişlerdi çünkü onlar da.

Ağlayamadım, ağladığımda da kimseler görmedi, bilmedi. Kuytulara saklandım, gizli gizli ağladım hep. Ağladıkça rahatladım, ağlamanın ruhu-
ma merhem olduğunu ağladıkça anladım.

Yağmur çisil çisil yağıyor. Evimizin balkonunda yağmurun sesini dinliyoruz, sessizce...

Karım, ben ve babam. Karımla ben sokağa dönmüştük yüzümüzü: Kâh kapkara bulutlarla kapalı gökyüzünü seyrediyor kâh çisil çisil yağın yağmurun tadını çıkarmaya çalışıyor; şemsiyesini açıp yağmura aldırış etmeden salına salına yürüyenlere, ıslanmamak için evlerine koşan çocuklara bakıyorduk yan yana.

Babamı profilden görüyorduk. İçeriden kızlarımın bağırışları yükseliyordu. Oynuyorlardı, çocuk çılgınlığında...

Bir ara küçük kızım birden babamın kucağına sıçradı. Düşmesin diye sarıldı babam torununa. Saçlarını okşadı, yanağını torununun yanağına

değdirdi. Üç yaşındaki kızım, yanağındaki ıslaklığı fark edince geri çekildi, dedesinin yüzüne baktı.

“Baba, dedem ağlıyor!” dedi, bana dönerek.

O zaman fark ettim babamın ağladığını.

Babama baktım. Kızımın sözlerini hiç duymamış gibi telaşsız, sakin, balkonun demirine dayadığı kolunu kaldırdı, yanaklarına akan yaşları sildi. Önce sağ elinin işaret parmağını ağzına götürüp ısırды canı yanana kadar; sonra alt dudaklarını... Hıçkırına hıçkırına ağlamamak için...

Dilim tutuldu, öylece kalakaldım. Sadece dilim mi, bütün bedenim... Bir an hiçbirimiz konuşmadık. Babamın bir şey söylemesini bekledik. Babam da bu beklentiyi hissetmiş olacak ki dudaklarından “Yağmurdandır.” sözcüğü öyle bir acıyla çıktı ki sesini, duygularını kontrol edemeyeceğini anlayıp sustu.

Şimdi dudaklarını kanatırcasına ısıırıyordu.

Yağmur babamın yanaklarından sel olup aktı.

Ben, her şeyden habersiz yağın yağmurun keyfini yaşamaya çalışırken babam yüreğini yakan dertleri yanaklarından akıtıyordu; yüzünden süzölen yağmur damlalarıyla...

Babama niçin ağladığını sordum, soramadım. Hem ne önemi vardı ki! Koca adam oğlunun, gelininin yanında bu içtenliği, bu yürekliliği gösterdikten sonra.

Çocukken sırtımı bir ulu dağa vermenin güveni ve huzurunu, sıcaklığını hissettim babamın kollarında. Çocuk gözüyle görseydim ağlarken babamı, onun için üzölürdüm; aciz ve çaresiz, acınılacak birisi duygusuna kapılırdım belki... ama şimdi daha da büyüdü gözümde, gönlümde... Ağlamanın korkaklık, acizlik değil merhametli olmak olduğunu, sevgi dolu bir gönöl sahibi olmak olduğunu biliyorum artık.

Eylöl bütün masumiyetiyle tabiatı arındırırken ne yazık ki bazı gönöllerini arındıramadı. Yağmurlar mı yetersizdi; gönöller mi kurak, bilemedim.

Arınmaya istekli yürek yoksa yağmurlar ne yapsın!

Eylöl yağmurları yerini poyrazlara bıraktı. Yağmurlarla kol kola giren rüzgârlar, ağaçların sararmış yapraklarını dallarından koparıp savurdu. Yerleri kızıl-kahverengi, sararmış, kurumuş yapraklar bezedi. Şimşekler çaktı gökyüzünde, kış bastırdı.

“Bu kış, kar nağmelerini dinlemenin dinginlik veren huzurunu tadamayanlar; tabiatın giyindiği beyaz elbiseyi zevkle seyredemeyenler olacak.” dedi babam, telefonda bir gün.

Kışın ağır geçeceğini düşündüm bir an. Aklıma evsizler geldi. Onlar için her zaman zlmşmdr.

Gecenin donduran soğuğundan metrolara, garlara, terminallere sığınan insanların yanlarından geçerken yüzlerine dikkatle baktığımda hayatın onlara nasıl acımasız davrandığını ferini kaybeden gözlerinde, tebessümü unuttan yüzlerinde görmüşümdür. Böyle zamanlarda, kışın soğuğundan ziyade yaşıadığım keder işler iliklerime.

“Evsizler için mi üzülüyorsun baba?” dedim.

“Hayır!” dedi. “Annem için.”

O zaman anladım, babamın niçin ağladığını balkonda.